

Hoofdstuk 2

Middelbare school

Uit de Cito-test was dus atheneum als advies gekomen en daarom werd het een vwo-opleiding na de basisschool. Vanaf de brugklas stond ik er gevoelsmatig alleen voor. Ik zag niemand meer van mijn oude vriendjes en dat was ergens ook wel prima. Bepaalde jongens gingen met steeds foutere figuren om, droegen messen bij zich en beroofden mensen. Aan de andere kant voelde ik mij eenzaam en was ik bang dat ook te blijven. Mijn vriendjes waren heel belangrijk voor mij (geweest) en zonder hen wist ik me eigenlijk geen houding te geven. Doordat ik steeds meer ging eten en dikker werd, groeide mijn onzekerheid. Als gevolg daarvan at ik opnieuw teveel, waardoor ik mij dan weer eventjes beter voelde. Door te eten vluchtte ik, zonder dat ik het doorhad, voor mijn gevoelens.

Ik kon mijn draai niet vinden. Ik wilde bij de populaire jongens horen. Net als op de basisschool zocht ik naar erkenning. Uit angst om niet geaccepteerd te worden, begon ik mij anders voor te doen. De jongens op deze school waren anders dan mijn oude vriendjes, dus ik moest een masker gaan zoeken om erbij te horen. Zo kwam ik steeds meer van mijzelf af te staan, werd ik alsmaar dikker en steeds ongelukkiger. Thuis werd ik ook agressiever. Mijn ouders hadden geen idee wat er met mij aan de hand was. Ik sloot mij af van het gezin en werd een 'lonertje'. Gewapend met een berg vreten vloog ik dagelijks naar de computer om te gamen. Gesprekken tussen mijn vader en mij verliepen op een agressieve toon en op een gegeven moment was de maat vol. Mijn ouders zochten hulp en vonden een kinderpsycholoog. Dit hielp weinig. Onbewust wist ik haar te manipuleren en zorgde ik ervoor dat resultaat uitbleef. Ik zag mijzelf niet als probleem, maar blijkbaar dacht iedereen hier anders over. Ik moest immers naar de zielenknijper toe. Schijnbaar was ik niet oké.

Mijn dagelijkse routine was naar school gaan, vreten (want zoals ik dat deed kon je dat geen eten meer noemen), gamen, muziek luisteren en slapen. Alleen achter een beeldscherm met een hoop te snaaien, voelde ik mij goed. Na een aantal keren teleurgesteld te zijn door nepvriendjes, leerde ik een echte vriend kennen. O. was, net als ik, op zichzelf. Wat ik bewonderde aan hem was dat hij zich nooit anders voordeed. Dit maakte hem niet populair, maar dat is meestal het geval als iemand niet meedoet met de kudde. Alleen bij hem durfde ik mezelf te zijn. We luisterden veel muziek en ik leerde dat muziek mij enorm in contact met mijn gevoel bracht. We gingen samen over naar de tweede klas. Daar werd ik voor het eerst verliefd, maar helaas werd mijn liefde niet beantwoord. Dit werd duidelijk toen ik, na lange tijd, mijn gevoelens durfde uit te spreken via MSN, het bekendste chatprogramma van die tijd. Mijn wereld stortte in. Ik linkte de afwijzing aan mijn postuur en zag het als een bevestiging dat ik lelijk was.

Doordat ik koos voor een échte vriendschap en niet meedeed met de populaire jongens, duurde het niet lang voordat ik geregeld ruzie kreeg. Ik werd gepest met mijn figuur, maar ik probeerde het te negeren. Ik negeerde mijn gevoelens al mijn hele jeugd en dit 'lukte'... totdat de bom afging! Na weer eens getreiterd te zijn, gooide ik iemand door een ruit en dat leerde me dat ik met agressie een gewenst resultaat kreeg: ik werd met rust gelaten.

Vlak daarna ging er een gerucht dat ik een meisje en haar vader via een e-mail verrot gescholden zou hebben. Haar vader leed aan kanker en ik zou het over haar 'kankervader' gehad hebben. Iemand had dit onder een vals e-mailadres gedaan, waarschijnlijk een klasgenootje. Mijn ontkenning werd niet geloofd en vanaf toen was praktisch iedereen op school tegen mij. De broer van het meisje en zijn vrienden waren drie jaar ouder dan ik. De dag na die mail werd ik opgewacht door wel twintig man. Ik liep rechtstreeks de val in. Ik wist dat het geen zin had om de jongens te vertellen dat ik genaaid was, dus ik bereidde me voor op een hoop klappen en zocht naar manieren om dit te beperken. Tot mijn verbazing kwam alleen de broer van het meisje naar me toe en hij probeerde me te slaan. Ik weerde alles af maar durfde niet terug te slaan. Ik wist dondersgoed dat ik dan door een zwerm hyena's besprongen zou worden. Ik moest hier met zo min mogelijk kleerscheuren vanaf zien te komen en dan kon ik hem altijd op een later tijdstip, een-op-een, in elkaar timmeren. Ik had hem namelijk makkelijk kunnen hebben, ondanks dat hij drie jaar ouder was. Uiteindelijk duwde hij mijn hoofd een aantal keer tegen een boom, maar dat stelde niet veel voor omdat ik de klappen opving door druk te zetten tegen de boom. Ondanks dat er fysiek niks gebeurd was, voelde ik mij verraden en vernederd. Er borrelde een donkere haat in mij op en ik zwoer, vanuit het diepste van mijn hart, dat ik deze jongen vroeg of laat kapot zou maken. Het liefst zou ik hem doden. *(Acht jaar later zou ik deze jongen nog eens tegenkomen in een drogisterij. Hij durfde mij niet aan te kijken en ik twijfelde of ik hem zou geven wat ik voor hem had 'bewaard'. Ik besloot het erbij te laten.)*